

Bert

WAAROM

In 2007 heb ik via de NAFVA in Amsterdam een workshop gevolgd getiteld 'Subjectieve Documentaire Fotografie', gegeven door Rob Morees.

Er moest seriematig worden gewerkt en de opdrachten waren respectievelijk fotografeer je huis, je omgeving, je woonplaats en als klap op de vuurpijl als laatste 'Fotografeer een plek waar je emotie mee hebt' verplicht aangevuld met eigen teksten.

Ooit aangemerkt door een psychotherapeut met de beladen term '2de generatie oorlogsslachtoffers' schoot meteen door mijn hoofd iets te maken over de Concentratiekampervaringen van mijn vader in Vught die daar nooit met mij over wilde praten.

Op de getoonde pagina's staan boven het prikkeldraad mijn eigen bij de beelden geformuleerde teksten en eronder stukjes uit het dagboek van mijn vader, wat in 1947 een jaar lang wekelijks is gepubliceerd in het blad van de Vrijdenkersbeweging 'De Vrije Gedachte', waarvan mijn vader toen voorzitter was.

WAT

Ik wilde door middel van het fotograferen van het kamp in de tegenwoordige staat mijn eigen emoties tot rust te laten komen.

HOE

Ik heb geprobeerd deze serie afstandelijk te fotograferen wat niet erg lukte omdat tijdens het fotograferen mijn gedachten alle kanten uitschoten en ik er nachten niet van kon slapen.

TYPE

Ik heb er een boek van gemaakt waar behalve de hier getoonde pagina's ook nog de correspondentie met verscheidene instellingen staan, zoals het Rode Kruis, Stichting '40-45 en nog andere informatie die ik naderhand op de kop heb weten te tikken.

Mijn opmerkingen bij deze opdracht.

Bert heeft in de beantwoording van de vragen een wat andere interpretatie gelegd. De vragen waren gericht op de serie foto's. Het waarom dat Bert beschrijft is meer de aanleiding. Feitelijk is dan zijn antwoord op WAT het WAAROM.

Ook in het antwoord over HOE zit de emotie en niet zozeer HOE het FOTOGRAFISCH is gedaan. In het type beschrijft Bert het boek dat hij gemaakt heeft en wat er verder nog aan informatie is toegevoegd. Met de vier voorbeelden die Bert naar me toestuurde zou ik de serie willen betitelen als een portfolio.

In ieder geval is het een zeer emotierijk document dat Bert heeft gemaakt waarin heden en verleden zijn gekoppeld aan een zeer persoonlijke beleving.

In april 1999 bezocht ik met een goede vriend voor de eerste maal Concentratiekamp Vught. Het maakte een verpletterende indruk op me. Het ging je voorstellingsvermogen te boven en de emoties kwamen los.

Die kleding! Met carnaval zou je niet opvallen in de menigte. Alleen viel hier niets te lachen of te hossen. De optochten waren strak in gelid met als doel je naar je werkplek te brengen om je half dood te werken.

„Op het eerste perron stond de trein klaar. De gewone draait met lissende en garded ruitjes werd enige minuten gevuld, tot dat we in een speciale wagon gelaad waren. Aan de buitenzijde lag een bord: „Aankomst - 1) Pierzegevocht...“

„We moesten door de poort marcheren, begeleid door een wachpost met een machingeweer als dreigend symbool tegen elke poging van weerspanning. Achter deze poort was een plaats. We waren in het Concentratiekamp Vught. Die tijd was berok...

„Deur widdik dreef riken oover kunnere van schrik en ontzetting fierzandige menschen met halle ogen en geestlos stank. In regen en wind zonder onderkleding geen lousen of sikken van ondermout en gylplag door overvloedige kuis. Hagers bleve bessen staken in kapotte kintjen...“

„Moe en dof begint de nieuwe dag. Het is stans rilkonnen licht gresender, de wind heeft pakt te ruce begaven, de regen valt snag uit de hemel. Bomen en heesters beffen hun rakkie talleen eenhoog at regere sinne...“

De jaarkalender van 1943 ligt hier in een vitrinekastje. Elke dag wordt er een bladzijde omgeslagen. Zodoende blijft de herinnering levend. Om nooit te vergeten.

Dit vehikel deed dienst als transportmiddel wanneer de geest het lichaam verlaten had. De gapende muil van de roodgloeiende oven ontving de uitgemergelde lichamen om de verdere afwikkeling "hygiënisch" te voltooien.

„Vijf riken beeltes, warve de middelce tegen elkaar gestoken, waren voorstarend beven. Witte een hier verploegd worden, dat moest se verholik al met tén been in a graf staan. De polikem tegen sonder sikken op de doorgelagen wintere maanen, wintje reeds inenge doodslijf gesederen was. De velt grize éberges vercoanten aferta ondderzietare vloeden...“

„Eelje loperde polikem met gewelien waerzuchtweeren oncepelies naar de WC. Het lookkeunge gesichten, val ontzorgd singronde on benge geslites dees denien van levende liere de se het beaenende doodsbedden uit het graf waren opgegaan...“

„Kortag, kongerig en vol ooppelroep haer werd de midlig de arheid berovc. Himmer duerde de dag zo lang. De Noordenwind werd goeet als een goet en de drakings regen was een leding de het leed nog lous vergroten...“

„Dare schrijve pestere tegen tottal uitgavotte, hongrige monnen kerhaalde tén enige molen, terwijl de salie er met knoppl gegesend bij stond. Afles gelitten en psychopasen karnen in dese diegen behagen schepjen bij een groeide de heat toe barmen toe. Maar o wees, wanneer sijn van ons zich zou vergesd! Het zou een ramp worden. En de zij geveelens niet meer meester zou kunnen liere ploegje zelfvoerd...“

